

αυλήν, όπου πίνει και παίζει με τούς συντρόφους του.

— Πρέπει να τιμωρηθῇ... Διὰ τὰ μεγάλα ἐγκλήματα χρησιμεύει τὸ βιβλίον τοῦ νοῦ... τὰ μικρὰ πρέπει νὰ τὰ σημειώῃ κανεὶς διὰ νὰ μὴ τὰ λησμονῇ... Ἐκδικήσεις ματαιωθεῖσαι εἶναι πρόκλησις εἰς νέαν ὕβριν...

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὁ Βουόζος ἐξήγαγεν ἐκ τῶν κόλπων του πινακίδας, ἐπὶ μίας τῶν ὁποίων ἐσημείωσεν:

«Ὁ ἀποσπασματάρχης Πέτρος πρέπει νὰ τιμωρηθῇ, διότι παρέβη τὴν διαταγὴν μου.»

— Εἶτα, ἐπαναθέσας τὰς πινακίδας ἐν τοῖς κόλποις του, προσέθετο:

— Πρὶν ἢ τελειώσῃ ὁ μῆν, ἡ φανερά ἢ κρυφά, θὰ μοῦ τὴν πλερώσῃ... Κύριε ἱππότη, εὐαρεστεῖσθε νὰ μοὶ δώσετε τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἔχετε δι' ἐμέ;

— Ἴδου αὐταί.

— Ἴππότη, εἶπεν ὁ Βουόζος, ἀφοῦ ἀνέγνω τὰς ἐπιστολάς... ἐκ τούτων πληροφоруμαι ὅτι μέγας ἀριθμὸς νεαπολιτάνων βαρόνων, βαρυνθέντες τὴν τυραννίαν τοῦ Μαμφρέδου, σὰς ἀπέστειλαν μετὰ πληρέζουσιν γράμματα νὰ ὑποβάλλετε τὴν ὑποταγὴν αὐτῶν εἰς τὸν κόμητα τῆς Προβηγκίας. Ὁ Θεὸς νὰ μετὰ φυλάξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ φέρω προσκόμματα εἰς τὰς διακαίαις ἐπιθυμίαις τῶν ἀξιολόγων ἐκείνων κυρίων. Αὐριοὺς δύνασθε νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρόμον σας πρὸς τὸν γαλλικὸν στρατόν, τὸν ὁποῖον θὰ εὑρετε στρατοπεδευμένον οὐχὶ μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ, εἰς τὴν πεδιάδα. Ὁφείλω ὅμως νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι ὁ κόμης δὲν εἶναι εἰς τὸ στρατόπεδον· ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ θὰ εὑρετε τὴν κόμησσαν Βεατρίκην καὶ τὸν τοποτηρητὴν του Γουίδον Μομφόρτ.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, αὐθέντα Βουόζε. Ἀλλὰ παρακαλῶ, δύνασθε νὰ ἀπαντήσετε εἰς μίαν ἐρώτησίν μου;

— Λέγετε.

— Δὲν εἴσθε Γιβελλῖνος;

— Τί σημαίνει Γουέλφος καὶ Γιβελλῖνος; Ἐγὼ εἰμαι ὑπὲρ ἐμοῦ. Περὶ τοῦ ὀνόματος δὲν φροντίζω περισσότερο, ἀφ' ὅσον φροντίζω περὶ τοῦ χρώματος τοῦ ἱματίου μου. Ὅφ' οἰανδήποτε μορφήν, ἐπιδιώκω πάντοτε τὸ συμφέρον μου.

— Ἀλλ' ἄχρι τοῦδε δὲν ἐπολεμήσατε ὑπὲρ τοῦ κόμματος τῶν Γιβελλινῶν αὐθέντα;

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἐπολέμησα πάντοτε ὑπὲρ ἐμοῦ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι πέρυσιν ἐβοήθησα τὸν κόμητα Ἰορδάνην, ὁ ὁποῖος ἦλθεν ἐκ μέρους τοῦ Μαμφρέδου ἐδῶ εἰς τὴν Λομβαρδίαν μετὰ πεντακοσίων λογχοφόρων. Εἰς ἀντομοιοβὴν δὲ ἔλαβον λόγους, πότε μὲν φιλοφρονητικούς, πότε δὲ ἀπειλητικούς. Εἰς πάντα ἀνθρώπον εἶναι συγχωρημένον νὰ σφάλλῃ μίαν φοράν ἐπὶ ζωῆς του... καὶ εὐτυχῶς ἐκείνος, ὁ ὁποῖος ἡμπορεῖ νὰ καυχηθῇ ὅτι δὲν ἔσφαλε περισσότερο... Τώρα ἐβαρύνθη νὰ τρέφωμαι μετὰ ὑποσχέσεις... Ἐπειτα καὶ οἱ χρόνοι περνοῦν... καὶ πρέπει νὰ σκεφθῇ κανεὶς καὶ διὰ τὸν θάνατόν

του... Ἄλλοι δὲν φροντίζουν, ἐγὼ ὅμως φροντίζω διὰ τὴν συγχώρησιν τῆς ἀγίας ἡμῶν ἐκκλησίας, καὶ ἐπιθυμῶ θερμῶς νὰ λυθῶ ἀπὸ τὸν ἀφορισμόν, διὰ νὰ μετὰ ψῶν, ὅταν ὁ Θεὸς εὐαρεστηθῇ νὰ μετὰ προσκαλέσῃ, εἰς ἱερὸν τόπον.

— Αὐθέντα, παρακαλῶ, ἂν ἡ ἐρώτησις μου δὲν σὰς ἐνοχλῇ, ἡ καρδιά δὲν σὰς λέγει τίποτε;

— Καὶ εἰς ποῖον μέρος εἶναι αὐτὴ ἡ καρδιά; Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, πιστεύω ὅτι δὲν ἔχω. Ἡ κεφαλὴ τὰ κάμνει ὅλα. Αὐτὴ σκέπτεται... Ἡ καρδιά εἶναι ἓνα πρᾶγμα περιττόν. Εἰς τὰς σκέψεις χρειάζεται ψυχραιμία, διὰ νὰ περνᾷ κανεὶς καλὰ εἰς τὸν κόσμον. Μετὰ τὴν καρδίαν κάμνει κανεὶς ἐρωτικά τραγούδια, ὅχι ὅμως καὶ ἀριστα σχέδια διὰ νὰ περάσῃ καλὰ τὴν ζωὴν.

— Ἄλλ' ἡ Ἰταλία;

— Ἡ Ἰταλία εἶναι ἐδῶ... ἀπήντησε πλήξας τὸ μέτωπον αὐτοῦ ὁ Βουόζος... Διηγούνταί ὅτι ὑπῆρξαν καιροί, κατὰ τοὺς ὁποίους ἦτον ἀλλοῦ... ἀλλ' ἐγὼ δὲν τοὺς εἶδον, οὐδὲ πιστεύω ὅτι ὑπῆρξαν ποτέ. Ἐν τούτοις, ἂν ἦναι δυνατόν νὰ ὑπάρξουν, ἕως οὐ ἔλθουν, ἕκαστος ἂς βάλῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν του καὶ ἂς λέγῃ: ἡ Ἰταλία εἶναι ἐδῶ.

— Καὶ ἡ φήμη;

— Ὡ! ἡ φήμη εἶναι ἡ σκιὰ τῆς ἐπιτυχίας. Προσπάθησον νὰ ἦσαι εὐτυχής, καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ προσπαθήσουν νὰ σὲ ὀνομάζουν ἔνδοξον.

— Καὶ ὅμως μέχρι τοῦδε δὲν εὔρον ἀνθρωπίνην γλῶσσαν μὴ καταδικάζουσαν τὴν προδοσίαν.

— Ποῖος τὴν καταδικάζει καὶ πῶς; Προδοσία, ἂν δὲν ἀπατώμαι, δηλοῖ παράβασιν πίστεως· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει πίστις ἰσχυροτέρα καὶ λογικωτέρα ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἕκαστος ὀφείλει εἰς ἑαυτόν, διότι τὸ συμβόλαιον ταύτης συντάξεν αὐτὴ ἡ φύσις ὑπὸ τοιούτους ὅρους, τοὺς ὁποίους εἶναι ἀδύνατον νὰ παραβῇ τις· ὡς ἐκ τούτου, ὅταν προξενῇ βλάβην εἰς σεαυτὸν, διαπράττει προδοσίαν, καὶ προδοσίαν ἀνεπανόρθωτον. Ἐγὼ οὐδέποτε ἐπραξάμι πρὸς βλάβην ἀλλοῦ, τὸν ὁποῖον ἀφοῦ ἔπιον καὶ ἐκοιμήθην νὰ μὴ ἐλησμονήσῃ ὅλως διόλου. Ἀλλως τε, ἡ λύπη τὴν ὁποίαν προξενούμεν εἰς τὸν ὁμοῖόν μας, ἀπομένει εἰς ἡμᾶς ὡς ἀνάμνησις, ἐνῶ τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον κάμνομεν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους ἀπομένει ὡς αἴσθημα.

— Καὶ τὸ αἶσθημα αὐτὸ εἶναι ἄρα γε κατ' οὐσίαν εὐτυχής;

— Κύριε ἱππότη, ἔχω ἄλλας ἐργασίας καὶ δὲν δύναμαι νὰ χάνω τὸν καιρὸν εἰς τὸ νὰ λύω τὰς ἀπορίας σας. Ἄν τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς μοὶ ἀποτείνετε, ὅπως μετὰ γνωρίσετε, σὰς εἶπον ἀρκετά, ὥστε ἂν ἦσθε ἔξυπνος θὰ καταλάβετε· ἂν δὲ διὰ νὰ καθησυχάσετε τὰς ἀμφιβολίας σας, ὀφείλω νὰ μεμψῶ τοὺς ἐν Νεαπόλει φίλους μου, οἱ ὅποιοι ἐκλεξαν ἑνὰ ἀπεσταλμένον τόσον ἀκριβολόγον. Φροντίσατε νὰ νὰ ἦσθε ἔτοιμος αὐριο. Διὰ πρῶν θὰ σὰς ἀποστείλω μετὰ τοῦ Γάλλου τούτου

εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ κόμματος, ὅπως ἐγχειρίσετε εἰς αὐτὸν τὰς ἐπιστολάς σας. Ἄν δὲ δὲν σὰς φέρῃ ἐνόχλησιν, θὰ σὰς δώσω καὶ μίαν ἰδικήν μου, τὴν ὁποίαν θὰ γράψω τώρα πρὶν κοιμηθῶ.

— Εἰμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Σέργιε, Γιβέρτε... ἐφώνησεν ὁ Βουόζος, καὶ ἀμέσως ἔδραμον δύο ὑπηρέται, πρὸς οὓς εἶπε: Περιποιηθῇτε καθὼς πρέπει αὐτοὺς τοὺς δύο ξένους μου. Νὰ μὴ λείψῃ εἰς αὐτοὺς τίποτε ἀφ' ὅσα ἤθελεν ἐπιθυμήσουν. Χαίρετε, κύριε ἱππότη, Πρὶν ἀναχωρήσετε, ἐλπίζω νὰ σὰς ἐπαινῶ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Καθημένη ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς κλίνης της, ἡμφιεσμένη λαμπροτάτην, ροδόχρουν οἰκειακὴν ἐσθῆτα, ἐταλάντευε μηχανικῶς εἰς τὴν ἀκραν τοῦ μικροῦ ποδὸς της ἀργυροκέντητον παντούφλαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της, κύπτοντες ὑπὸ τὰς μακρὰς βλεφαρίδας, ἐθεώρουν μέγα ἐπὶ τοῦ τάπητος παριστάμενον ρόδον, χωρὶς νὰ τὸ βλέπωσι.

Ἐπεκράτησε βαθεῖα σιγὴ, τῆς κ. Στέ-
βαρτ οὐδὲν ἐχούσης πλέον νὰ εἴπῃ.

Ἡ Σάρρα σύνοφρος ἐξηκολούθησεν [ἐπὶ τῶν αὐτῶν σκέψεων:

— Διακαῶς ἐν τούτοις ἐπόθουν νὰ ἐρρασθῶ, μετὰ περιθάλπουσι, μετὰ λατρεύουσιν, ἐνέπνευσα πάθη, μοὶ τὰ ἐλέγετε, τὸ γινώσκω. Ἀλλὰ τί σημαίνει ὅτι ἐρῶνται ὑμῶν, ὅτι πρέπει καὶ νὰ ἐράται τις.

Καὶ πλήττουσα τὸ στήθος αὐτῆς διὰ τῆς χειρὸς,

— Ἀλλ' ἵνα ἐρασθῇ τις δέον νὰ αἰσθανθῇ ἐν ἑαυτῷ καρδίαν πάλλουσαν, ἐγὼ δὲ οὐδέποτε ἠσθάνθην. Ἀριθμῶ εἰκοσιν ἔξ ἔτη, φαίνομαι νέα γυνή, ἀλλ' εἰμαι ἤδη γραῖα κόρη. Οὐδέποτε ἀπήντησα μετὰ τῶν ὄσων μ' ἐπλησίασαν, οὔτε ἓνα μόνον, ὅστις νὰ μοὶ προξενήσῃ συγκίνησιν τινα, ἡδεῖαν ἢ ἀνιάραν, δι' ἧς νὰ δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι ἡγάπησα ἢ ἐμίσησα. Πλήρης, ἀπόλυτος, ἀπελπιστική ἀδιαφορία, ἰδοὺ ὁ κληρὸς μου, καὶ νομίζω ὅτι πάντοτε θὰ ἦνε τοιοῦτος.

Ἡ Σάρρα προῦφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις βραδύτερον καὶ οἶονε μετὰ τινος δισταγμοῦ.

Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἐνεφανίζετο ἡ αὐστηρὰ καὶ ὠραία μορφή τοῦ Σεβεράκ.

Οὗτος, ἀληθῶς δὲν τῇ ἦτο ἀδιάφορος.

Τῇ ἀπήρесе μὲν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς διὰ τῆς ὑπέρφρονος ἐπιφυλάξεώς του, ἀλλ' ἐκ πάντων, ὅσοι στενώτερον προσέκειντο αὐτῇ, ἦτο ὁ μόνος, ὅστις οὐδέποτε καὶ ἀπωθεν ἐρωτικὰς συμπαθείας αὐτῇ

ἐξεφράσθη, οὔτε προσελιπαρήσατο ἀσθημα διὰ τῶν φιλαρέσκων ἐκείνων ὑποκλίσεων, τῶν δουλικῶν ἐκείνων εὐαρεσκίων τῶν προκαλουσῶν τὸ μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων.

Καθηλοῦτο ἐν τῇ θέσει του, ὁμιλῶν ὀλίγον, λέγων ἀκριβῶς ὅ,τι ὤφειλε νὰ εἴπῃ καὶ φαινόμενος ὅτι ψέγει τὰς ὑπερευαισθησίας τῶν περὶ αὐτὸν ὁμηλικῶν του.

Καὶ ἡ ἀντιπάθεια τῆς Σάρρας ἦτο φύσει τοιαύτης ἀντιστάσεως, ὥστε ἡσθάνετο ὅτι αὐτὸς ὁ νέος ἦτο ὁ πρῶτος ὅστις θὰ ἀπέφυγε τὸν δεσποτικὸν ζυγὸν της.

Ναί, βέβαια, καίτοι δὲν ἤθελε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, τὸν ἐμίσει, τὸν ἀνυπότακτον τοῦτον, τὸν ἐπανιστάμενον διὰ τοῦ ἡθικολόγου ὕφους του, μάλιστα δὲ ἤθελε νὰ τὸν μισῇ.

— Ὁ κόμης θὰ εἶνε πατὴρ δι' ἐμέ, ἐπανάλαβε, τὸ εἶπετε, καὶ ἀκριβῶς ἔνεκα τούτου ἀπεφάσισα. Ἔσται ἐπιεικὴς πρὸς ἐμέ, μὲ ἀγαπᾷ καὶ θὰ μοὶ ἐπιτρέπῃ τινὰς ἰδιοτροπίας μου.

Ἐγὼ οὐδόλως διελογιζόμην νὰ συζευχθῶ, πλὴν ἀγνοῶ τί τὴν στιγμὴν ταύτην αἰσθάνομαι, παράδοξόν τι συμβαίνει ἐν ἐμοί· ἐνῶ δὲν ἡδυνάμην τὸ πρὶν νὰ μείνω ἐν μιᾷ χώρῃ, ἤδη μισῶ τὴν κίνησιν καὶ ἀρέσκομαι εἰς τὸν καθιστικὸν βίον.

Φαίνεται μοι ὅτι μεταμόρφωσις τις ἐνεργείται ἐν ἐμοί.

Αἱ ιδεαὶ μου μετεβλήθησαν πάντῃ.

Ἐπιθυμῶ νὰ δημιουργήσω ἑαυτοῦ ἐσωτερικόν τι, ἐπειδὴ δ' αἰσθάνομαι δυσπιστίαν τινά, ἐξ ἀπειρίας προερχομένην, θέλω ὅπως τὸ ἐσωτερικόν τοῦτο εἶνε ζωηρὸν καὶ εὐφρόσυτον, ἵνα τέρπωμαι μένους ἐν αὐτῷ.

Ὁ κόμης ἔχει μεγίστην περιουσίαν. ἐγὼ, ἐπίσης, εἶμαι πλουσιωτάτῃ· θὰ ἔχωμεν ἀνοικτὴν μεγίστην οἰκίαν προσιτὴν εἰς πάντας τοὺς οἰκίους καὶ φίλους.

Ἀδύνατον ἡ ζωὴ αὕτη νὰ μὴ μοὶ εἶνε εὐάρεστος, ἀρκεῖ πλέον, Στέβαρτ, ὁ νομαδικὸς βίος, ὃν μέχρι τῆς χθὲς ἤγομεν, νῦν ὑπὲρ ποτε ἐφίεμαι τῆς ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως ἀνέτου καὶ ἐρρῦθμου τοιούτου.

Πιστευσόν μοι δὲ ὅ,τι πράττω εἶνε λογικώτατον.

Γινώσκεις τὰς ἰδιοτρόπους ὁρέξεις μου, τὸν ἀτίθασσον χαρακτῆρά μου, τὴν ἰδιοφυίαν μου ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἂν λοιπὸν ἐλάβανον ἄνδρα τῆς ἡλικίας μου, νεανίαν τινα, ἴσως εὐπαράφορον, ἡ περιουσία ἡμῶν θὰ κατεστρέφετο ταχέως, ἡ δὲ συνδιαίτησις ἡμῶν θὰ ἦτο ὀδυνηρά, καθότι ὁ νέος δὲν θὰ ἔτρεφε δι' ἐμέ τὴν τρυφεράν ἐκείνην εὐμένειαν, περὶ ἧς εἶμαι βεβαία περὶ τοῦ κόμητος.

Ἐπειτα ἔχω ἀνάγκην ποδηγετήσεως εἰς τὴν νέαν ταύτην πελαγοδρομίαν καὶ ὁ κόμης ἔχει ἐξουσίαν ἐπ' ἐμοῦ.

Ἄλλως, εἶμαι εἰλικρινεστάτῃ καὶ ἀνέφξῃ τὴν καρδίαν μου τῷ κόμητι. Γινώσκῃ τί κατὰ βάθος αἰσθάνομαι καὶ ἐννοεῖ τί ποθῶ.

Δὲν μὲ συζεύγνυται κεκλεισμένοις ὁ

φθαλμοῖς καὶ ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ μέλλον.

Διατί λοιπὸν νὰ εἶμαι ἡττον αἰσιόφρων ἐκείνου.

Ἡ διάλεξις αὕτη δὲν διεσκέδασε τοὺς φόβους τῆς ἀγαθῆς Στέβαρτ, ἀλλ' αὕτη ἔκρινε καλὸν πλέον νὰ σιγήσῃ.

Γινώσκουσα τὸν ἐπιτακτικὸν καὶ ἀποφασιστικὸν χαρακτῆρα τῆς Σάρρας, ἐνόησεν ὅτι ἦτο ἀνωφελὲς ἐπιμένουσα, καὶ ὅτι πᾶνθ' ὅσα ἡδυνάτο τις νὰ εἴπῃ ἡ πράξις πρὸς μετατροπὴν τῆς θελησέως της, θὰ ἐξηρέθιζον αὐτὴν ἔτι μᾶλλον.

Ἐφησυχάσασα, ἄλλως τε, ὅτι ἀνεκούφισε τὴν συνειδησίην της δι' ὅσων ἡ γλῶσσα τῆς λογικῆς ἀπῆται νὰ εἴπῃ ἐκ καθήκοντος τῇ Σάρρᾳ, ἡ κυρία Στέβαρτ ἐπάύσατο πάσης ἄλλης παρατηρήσεως, ἐπαναλαβοῦσα τὰς ἡδύτητας τοῦ συνήθους βίου της καὶ ἀφεῖσα τῇ τύχῃ τὴν φροντίδα τῆς ἐπανορθώσεως τῶν συμβάντων.

Πλὴν ἡ τύχη ἐφαίνετο ἀποφασίσασα ὅπως ἐκπληρωθῶσιν οἱ σκοποὶ τῆς μίς Ὀδοννορ, διότι ἔνεκα τῆς τελευταίας τοῦ μαρκησιῦ Δεσυνῆ, τοῦ κόμητος ἀνακληθέντος εἰς Παρισίους, ἡ Σάρρα δὲν ἐβράδυνε ν' ἀκολουθήσῃ αὐτῷ.

Καὶ ἤδη, ὡς εἶπομεν, ἐνεκατέστησαν ἐν τῷ μικρῷ μεγάρῳ τῆς ὁδοῦ Fortuny, πάντα δὲ παρεσκευάζοντο πρὸς τὸν γάμον.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ κόμητος ἐγκαρδίως ὑπεδέχθη τὴν νέαν ξένην.

Οἱ Πομπεράν, ἀπὸ τῆς περιοδείας τῆς Νεαπόλεως εἰς Μασσαλίαν, διατεθειμένοι ὑπὲρ τῆς Σάρρας, καὶ βλέποντες πρὸ αὐτῶν μέγαν ὀρίζοντα ἡδονῶν καὶ διασκεδάσεων, ἐναμίλλως ἔπλεκον αὐτῇ ἐγκώμια.

Ἡ μίς Ὀδοννορ μετὰ τῆς Στέβαρτ καὶ τοῦ κόμητος μετέβησαν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς Λευκῆς. Ἡ ὀρφανὴ ἐξέστη ἐπὶ τῇ καλλονῇ τῆς μελλούσης θείας της, καὶ κατεπλάγῃ ἐπὶ τῇ κομψῇ αὐτῆς χάριτι. Παραπλευρῶς ἡ μὲν τῇ δέ, ἡ Λευκὴ ἐν ὅλῃ τῇ δρόσῳ τῶν εἰκοσιν ἐτῶν, ἡ Σάρρα εἰσέτι ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς νεότητος, ἐφαίνοντο ὡς δύο ἀδελφαί.

Ὁ κόμης θεώρει αὐτὰς μετὰ θυμηδοῦς συγκινήσεως, διελογιζόμενος ὅτι ἡμέραν τινα, ὅχι ἀπωτάτην ἴσως, ἡ ἐπὶ τοσοῦτον σιγηλὴ καὶ κατηφὴς διατελέσασα οἰκία του θὰ ἐπληροῦτο ὑπὸ τῶν δύο ἀξιολατρεῦτων πλασμάτων παιδρότητος καὶ ζωῆς.

Ὅσοι εἶχεν ἀναγνώσει ἐν τῷ πνεύματι τοῦ κόμητος, ἡ Σάρρα, ἀπευθυνθεῖσα τῇ Λευκῇ, τῇ εἶπε:

Γινώσκετε, πεφιλημένη μοι, ὅτι ἡ οἰκία τοῦ θείου ὑμῶν ἔσται πάντοτε ὑμετέρα, μετὰ πλείστης δ' ὅσης χαρᾶς θέλει ἰδεῖ ὑμᾶς ἐν αὐτῇ ἐγκαθισταμένην.

Ὁ στρατηγὸς μὲ ὕγρους ὀφθαλμούς, ἀπῆλθονεν ἄφωνόν τινα εὐχαρίστησιν εἰς τὴν τόσῃ καλῶς μαντεύσασαν τὴν ιδέα του καὶ ἐκφράσασαν τὸν πόθον του.

Ἀκούεις τὴν μίς Ὀδοννορ, τέκνον μου; προσέθηκεν. Ἐλπίζω ὅτι θὰ πα-

ράσχῃς αὐτῇ τε καὶ ἐμοί, τὴν χαρὰν τοῦ νὰ ἔλθῃς ὅσον οὕτω νὰ μᾶς ἐπανεύρῃς. Ἐννοῶ ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ μόνωσις σοὶ εἶναι εὐάρεστος, καθότι τοῦ πένθους σου ὄντος εἰσέτι προσφάτου, δὲν δύνασαι καὶ θέλουσα νὰ φανῇς ἐν τῷ κόσμῳ. Ἀλλὰ καὶ αἱ εἰλικρινέστεραι λύπαι δὲν εἶνε αἰώνιοι. Ἡ θλίψις σου θ' ἀνακουφισθῇ καὶ θὰ διαλογισθῇς ἴσως ὅτι ἔχεις οἰκογένειαν. Ἡ ἡμέρα δ' ἐκείνη ἔσται ἡ εὐδαιμονοτέρα τοῦ βίου μου.

Εὐχαριστῶ ὑμῖν, θεέ μου, εἶπεν ἡ Λευκὴ, περιπτυσσομένη τρυφερῶς τὸν γέροντα.

Εἶτα, στραφεῖσα πρὸς τὴν Σάρραν,

Δὲν θὰ τελέσητε τοὺς γάμους, ἂν δὲν ἔλθω καὶ δεηθῶ ὑπὲρ ὑμῶν. Ναί, θὰ ὑπάγω εἰς τινα γωνίαν τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἂν δέν με βλέπῃτε, θὰ μάθητε ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν παρευρεθέντων ηὐχέθη θερμότερον ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας εὐδαιμονίας.

Ἡ Λευκὴ εἶπε τὰς λέξεις ταύτας μετὰ συγκινήσεως. Αἴφνης ἡ ὥραία κατηφὴς μορφή της ἀπῆστραψε, καὶ διὰ μειδιάματος μεταβαλόντος πάντῃ αὐτῇ,

Μοὶ φαίνεται, εἶπε τῇ Σάρρᾳ, ὅτι μετὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, τὰ πρόσωπα μετετράπησαν· ἐγὼ εἶμαι τὸ σπουδαῖον, τὸ ἐπιφορτισμένον νὰ σᾶς εὐλογῇ· ὑμεῖς εἰσθε ἡ ἀνεψία, ἐγὼ δὲ ἡ θεία.

Τὸ βλέμμα αὐτῆς μετέβαινεν ἐκ τῆς ἀπλῆς ἐσθῆτός της εἰς τὸν μετ' ἐξαιρέτου φιλοκαλίας ἀπαστράπτοντα καλλωπισμὸν τῆς μίς Ὀδοννορ.

Ἐν τῷ δικαίωματι δὲ τούτῳ θέλετε μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ προσενέγκω ὑμῖν μικρὸν γαμικὸν δῶρον.

Καὶ ἀναλαβοῦσα σπουδαῖον ὕφους μετὰ φαιδρότητος φωτισάσης τὴν μορφήν αὐτῆς ὡς ἡλιακὴ ἀκτίς πρὸς στιγμὴν μετὰ τὴν δύο νεφῶν λάμπουσα,

Θὰ ἐρευνήσω εἰς τὴν κειμηλιοθήκην τῆς μητρός μου, εἶπεν, ἡ μάμμη μου τῇ εἶχε δώσει ὅλα τὰ κοσμήματά της. Ἀρμόζει νὰ φέρῃτε ἐν τῶν κειμηλίων ἐκείνων, ἀφοῦ μέλλετε νὰ εἰσέλθῃτε εἰς τὴν οἰκογένειάν μας.

Τῇ ἐπαύριον, ἡ Σάρρα ἔλαβε μικρὸν δεμάτιον, ἐν ᾧ ὑπῆρχε μακρὰ πολυτελὴς θήκη. Ἐδραμε καὶ ἐνεκλείσθη ἐν τῷ δωματίῳ της, ἀνέωξε τὴν θήκην διὰ σπυρδούσης χειρός, καὶ τοι δὲ ἦν εἰθισμένη εἰς τὴν λάμψιν τῶν τιμαλφεστέρων καὶ περικαλεστέρων κοσμημάτων, δὲν ἡδυνήθη νὰ μὴ θαυμάσῃ.

Ἐπὶ τοῦ μέλανος ὀλοσηρικοῦ τῆς θήκης ἀπῆστραπτε περιδέραιον ἐξ ἀδαμάντων καὶ σαπφείρων.

Μετὰ παιδικῆς χαρᾶς ἡ νεανὶς προσήγγισεν αὐτὸ εἰς τὸ φῶς σπινθηροβολοῦν μαγικῶς, θαυμάζουσα τὴν λευκότητα τῶν ἀδαμάντων, πάντων τῆς παλαιᾶς χαρᾶς, καὶ τὸ βαθυκύανον τῶν σαπφείρων.

Καταβιβάσασα ζωηρῶς τὸ στηθόδεσμόν της καὶ ἀποκαλύψασα τοὺς ὤμους καὶ τὸ στηθός της, προσήρμοσε τὸ περιδέραιον εἰς τὸν τράχηλόν της, ἔμεινε πρὸς στιγμὴν θεωμένη ἐν τῷ κατόπτρῳ μετ' ἐξάλλου χα-

ρᾶς, εἶτα στροβιλίσασα ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδὸς καὶ ἀνοίξασα τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς κ. Στέβαρτ,

— Ἐλθετε νὰ ἴδῃτε, ἀγαπητή, ἀνέκραξε.

Καὶ τῆς γραίας κυρίας ἀναύδου διατελούσης πρὸ τοῦ κατωφλίου τοῦ θαλάμου, ἡ Σάρρα ὑποκλιναμένη αὐτῇ βαθέως καὶ μετὰ θελκτικῆς χάριτος,

— Παρουσιάζω ὑμῖν τὴν κόμησσαν Καναλέλ!

Κατόπιν ἀφῆκε τὸ κόσμημα καὶ ἀναστρέφουσα αὐτὸ ἀφ' ὅλων τῶν ὤψεων, ἐξήταζεν ἕνα πρὸς ἕνα πάντας τοὺς λίθους, μετὰ τῆς προσοχῆς καὶ τῆς ἀκριβείας κειμηλιοπώλου.

— Αὐτό, ἀγαπητή μοι, ἀξίζει διακοσίας χιλιάδας φράγκων.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ βουλιμία τοῦ κέρδους καὶ ὁ τῆς κτήσεως ἔρως, ἴδια τῇ φυλῇ αὐτῆς, ἐξεδηλώθησαν. Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ὑπῆρξεν ἡ γύφτισσα, ἥς ἡ μήτηρ ἐπαίτουσα καὶ κλέπτουσα ἐν τοῖς τριόδοις ἔτρεφεν αὐτήν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐτελέσθη ὁ γάμος τοῦ κόμητος καὶ τῆς μίς Ὁδοννορ.

Τὸ πλῆθος τῶν παρευρεθέντων ἦτο ἀπειρον· ἠκούοντο λαλούμεναι πᾶσαι αἱ γλώσσαι ὡς ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Βαβέλ. Ἐξ ἐνὸς ἡ ξένη ἀποικία ἐν ἣ ἡ Σάρρα εἶχε βίωσιν, ἀνθρωποὶ δηλ. μεταβαίνοντες ἀπὸ Trouville εἰς Νίκαιαν, ἐντεῦθεν εἰς Παρισίους καὶ ἐκ Παρισίων εἰς Λονδίον, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, τρέχοντες κατόπιν τῶν διασκεδάσεων, στρατοπεδεύοντες μᾶλλον ἢ κατοικοῦντες. Ἐξ ἄλλου, ὅλη ἡ ὑψηλὴ παρισινὴ κοινωνία, μετ' ἧς ὁ κόμης ἦν συνδεδεμένος διὰ τῆς γεννήσεως καὶ τῶν ἐπισήμων σχέσεων του. Ἐπιφανὴς ἀρχιστρατήγος, ἐνδοξος στρατιώτης τοῦ Laint-Privat, ὑπερηφάνως κεκοιμημένος ἐν στολῇ ἀπαστραπτούσῃ ἐκ παρασῆμων, ἔχων τὴν μακρὰν κόμην ἐρριμμένην ὀπισθεν, ἐχρησίμευεν ὡς μάρτυς τοῦ κόμητος μετὰ τοῦ μαρκησίου δὲ Tréglade, πρέσβεως τῆς Γαλλίας ἐν Βιέννῃ ἀγχινουστάτου διπλωμάτου καὶ ἀρίστου συγγραφέως.

Ὁ Μερλώ, μέλαινα φέρων ἱματισμόν, ἐπίσης παρίστατο. Ἀκούων τῶν γυναικῶν τοῦ ὄχλου, αἵτινες ἐχώθησαν μετὰ τοῦ πλῆθους ἵνα ἐξενέγκωσι τὰς κρίσεις των περὶ τῆς γαμοτελεσίας καὶ τῶν κατ' αὐτήν, ἐγόγγυσε μετὰ τῶν ὀδόντων του. Εὐσαρκὸς τις γυνὴ φέρουσα ἐρυθροῦν cagaro καὶ marunotte ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἀφεῖσα πρὸς στιγμὴν τὸ ἀνθοπωλικὸν παρὰ πηγάς της, ὤθει δι' ἀγκωνισμῶν τὰς πλευρὰς τῶν γειτόνων της, ἀγωνιζομένη ν' ἀφίκηται εἰς τὴν πρώτην σειράν. Αἱ ἐκφωνήσεις, αἱ παρατηρήσεις καὶ αἱ ἐπικρίσεις διεσταυροῦντο.

— Ἀ! νὰ ἡ νύμφη! εἶπεν ὠρατός τις νέος ἔχων εἰς τὸν βραχίονα μικράν τινα κυρίαν, εἶνε ξανθὴ... τί ὠρατὸ χρῶμα ποῦ ἔχουν τὰ μαλλιά της!...

— Δὲν ἐντρέπεσαι! εἶνε βαμμένα! ἀπεκρίνατο δριμύως ἡ σύντροφός του. Σοὺ κάμνω ὁπότεν θέλῃς τέτοια μαλλιά, εἰκοσι φράγκα ἔχει τὸ μποτιλάκι τῆς βαφῆς.

— Νά! ἀναβαίνει μὲ τὸ δεξιὸ ποδάρι, ἀνεβόησε μικρά τις ἐργάτρια, πάγει νὰ πῇ πῶς αὐτὴ θὰ ἐξουσιάζῃ τὸν ἄνδρα της...

— Ἀ! νὰ καὶ ὁ γαμπρός... εἶνε γέρος. Κρίμα! δὲν εἶνε τὰ δόντια σου διὰ τέτοιο ξυμφορῶν, γεροντάκο μου!...

— Κυττάξετε λοιπόν, ἐκεῖνο μὲ τὴν στολὴν... ποῦ ἀστραποβολὰ... εἶνε ὁ Καρρομπέρ...

— ὦ, γενναῖος ἄνθρωπος! Τὸν εἶδα εἰς τὴν διάβασί του, ὅταν τὰ στρατεύματα ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν Ἰταλία... Ἐχαιρετοῦσε ὅλους μὲ τὸ σπαθί του... Πάντα εἶνε καλοδέξιος!...

— Ναι, ἀλλὰ καὶ φονιάς, δὲν ἐτράβηξεν ἐπάνω εἰς τὸ λαὸ τὸ Δεκέμβρι!... ἀνέκραξε βραχνῶδης φωνή.

— Καὶ σύ, βρωμῶσκυλο δὲν τράβηξες ἐπάνω στὸ στρατὸ ὅταν πολεμοῦσεν ἡ Κομμουνὰ; Ἀκόμη οἱ κολῶνες τῆς Ἀγίας Μαγδαλινῆς εἶνε σημειωμέναι! ἀνέκραξεν ἡ εὐσαρκὸς γυνή.

— Πιάστε τον, μωρέ, ἠκούσθη ὁμοφώνως.

— ὦ, δυστυχία μου! εἶπεν οὗτος, καὶ διέσχισε τὰ πλῆθη φεύγων.

— Ἐξω, ζαγάρι! Πότε θὰ σὲ ξεπαστρέψουν; Ἐπανέλαβεν ἡ εὐσαρκὸς γυνή, τὰς πυγμὰς ἐπὶ τῶν ὀφρύων της θεῖσα.

Ὁ Φροσάρ ἀφικόμενος βραδέως, ἀνῆρχετο ζωνῶς τὰς βαθμίδας, ἐξεγείρων τὰς διαμαρτυρίας τοῦ κοινοῦ.

— Αἱ μὲ τῆς φαβορίταις, δὲν πατοῦν ἐπάνω στὰ πόδια τῶν ἀνθρώπων.

— Ἀκούς ἐκεῖ ὁ χαμένος!

— Μὲ συγχωρεῖτε. Εἶπεν ὁ Φροσάρ ἐπιδαψιλεύων μειδιάματα. Αἰφνης ἔστη, παρετήρησε τὸν Μερλώ ὅστις ἐθεώρει αὐτόν.

Ἐχαίρεισεν ὑποκλινέστατα τὸν πατέρα τῆς Μαγδαλινῆς, καὶ τιθέμενος παρ' αὐτῷ,

— Ταπεινότητος, συνταγματάρχα...

— Δὲν εἰσθε ἀκριβῆς, κύριε! Αὐτὸ εἶνε κακόν, εἰς τὰς ὑποθέσεις...

— Ἀφικνοῦμαι ἐκ μιᾶς δημοπρασίας ἀπαραιτήτου... Ἡ ὑπηρεσία βλέπετε εἶνε τοιαύτη... ὑπὸ θέσεις λίαν περιπεπλεγμένη ἄλλως τε, ἀφ' ἧς ὤφειλε ν' ἀπαλλαγῇ ὁ πελάτης μου.

— Ὁ Θεὸς ἠξέουρε πάλιν ποίους ἐχαντάκωσες, εἶπεν ὁ Μερλώ, σαρδωνικῶς. Ὁ ραῖον ἐπάγγελμα ἔχεις, μὰ τὸν ἅγιον διάβολον.

Καὶ ὁ συνταγματάρχης ἔστρεψε τὰ νῶτα αὐτῷ.

Ἡ συνοδία ἀνῆρχετο πομπωδῶς τὰς λιθίνους βαθμίδας ἐπὶ τοῦ συναπτοντος τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τοῦ βουλευτάρτου τάπητος.

Ἦτο μία ἐξ ἐκείνων τῶν περὶ τὰ τέλη τοῦ φθινοπώρου ὠραίων ἡμερῶν τῶν ἐγκυμονουσῶν τὰ πρῶτα θάλαπυ τοῦ ἔαρος.

Οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ἐχλόαζον διὰ τῶν πρωΐμων καλύκων, ἐν τῇ πλήρει δὲ θορύβου πλατεῖα, κεκαλυμμένη ὑπ' ὀχημάτων καὶ περιέργων, εἰς τὸν ἀσθενῆ ἦχον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀργάνου, ἡ Σάρρα

λευκόπεπλος, ἡρεισμένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ γέροντος Klitton, μετὰ παλλούσης καρδίας ἀνέβαινε τὰς βαθμίδας, εἰς τὸ ὕψος τῶν ὀπείων λαμπρὰ καὶ ἐορτασμιος παρασκευὴ ἀνέμενεν αὐτήν.

[Ἐπεται συνέχεια].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Δεσποινίδα Ἀνδριάνην Μπελοῦση, καὶ κκ. Ἰωάννην Σγουρόπουλον, Ἰωάννην Μπάσδελην, Δημ. Χρηστάκον. Συνδρομαὶ ὕμνῳ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κυρίαν Ἰωάν. Πάτρα καὶ κκ. Ἀλέξ. Δελλάσταν καὶ Ρ. Μωρέττην. Ἀπεστάλησαν. — κ. Διον. Γερακάρην. Ἐλήφθη ἀντίτιμον συνδρομῆς καὶ βιβλίων. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Ἰωάν. Α. Καραμολέγγον. Βιβλίον ἀπεστάλη. — κ. Ἀδ. Ἰωαννίδην. Ἐλήφθη δελτάριόν σας. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Τσάμην. Διωρθώθη ἡ διεύθυνσίς σας, συμφώνως τῷ δελταρίῳ σας.

Οἱ ἀπευθύνοντες αἰτήσεις περὶ ἀποστολῆς φύλλων τῆς καθημερινῆς ἐκδόσεως τοῦ λαϊκοῦ μυθιστορήματος :

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

παρακαλοῦνται νὰ ὑπογράψωσιν αὐτὰς ἐν τῷ ὀνόματι, διότι πολὺ λαὸς τούτων παρέρχονται ἀπαρατήρητοι, ὡς ἐκ τοῦ δυσαναγνώστου τῆς ὑπογραφῆς. Γνωστοποιεῖται δ' αὐτοῖς ὅτι, οἱ ἀποστέλλοντες δραχμὰς 6, ἀντίτιμον 120 φύλλων, λαμβάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τὸ ἐξ 600 σελίδων ὠραιότατον μυθιστόρημα τοῦ Αἰμιλίου Ρισβούργ :

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

Τὰ ἐξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλευθερά ταχυδρομικῶν τελῶν. — Ἐπίσης προμνησόμενα εἰς πάντα ὁποιοδήποτε βιβλίον, ἀρκεῖ ἡ αἴτησις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ἡ Γρύλλος τοῦ Μύλου, ὑπὸ Πονσὼν δὲ Τεράτλ, δρ. 2.20 — Ἡ Ἀμαζία Ἀριθμὸς 43, ὑπὸ Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δρ. 41. — Ἐξομολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20. — Ἐπιστολαὶ μιᾶς Μηδενιτρίας δρ. 1.40. — Ἡ Μοσχομάγχα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 2.20 — Ἰστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Ἀλεξ. Μανζόν (τόμοι 3) δρ. 4. — Ὁ Καμπούργος τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πῶλ δὲ Κῶκ δρ. 1.30 — Τὰ ἔχνη ἐνὸς Κακουρήματος δρ. 2.70 — Κλεοπάτρα δρ. 2.70 — Τὰ Μυστήρια τοῦ Κόσμου μετ' εἰκόνων, δρ. 1.70. — Ὁ Ἰωάννης ἄνευ ἐπιθέτου (τόμοι 2) δρ. 4.30 — Ἡ Μάμμη (τόμοι 3) δρ. 6.60 — Περιοδεία ἐν Περσίᾳ, μετ' εἰκόνων δρ. 3.30. — Παρισίων Ἀπόκρυφα, μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ι. Σκυλίσση (τόμοι 10). δρ. 6. — Τὸ Τριακοσιδάραχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου, Δ. Ξενοπούλου λεπ. 50. — Παλαιὰ Ἀμαρτία λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούργου λεπ. 60. — Ἀσκάνιος, ὑπὸ Ἀλ. Δουμά (τόμοι 7) δρ. 4.20 — Εἰκοσιπενταετής Ἑλλην πλοίαρχος, διήγημα ὑπὸ Στεφ. Ξένου, λ. 50. — Ἡ Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν σελήνην, ὑπὸ Δ. Καλαποθῆκη, δρ. 1.50. — Ἐρυθρὰ κηλὶς, ὑπὸ Παύλου Φεβάλ, μετάφρασις Ἡλ. Ραφτοπούλου, δρ. 2. — Ἐρυθροὶ προσωποδοφοί, ὑπὸ Ponsou de Terail, μετάφρασις Ν. Δεστουάννου, (τόμοι 2) δρ. 4. — Ἐρυθρόδερμοι, ὑπὸ P. Duplessisse, μετάφρασις Γ. Ἰγγλέση, δρ. 1.50.